

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δρ. 18.—	Ἔτησίαι δρ. 25.—
Ἐξέμνητος > 8,50	Ἐξέμνητος > 13.—
Τρίμνητος > 4,50	Τρίμνητος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἔτησίαι, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Αὐγούστου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥρες, κωπηλατώντας μὲ λύσσα καὶ μάγωνιά κι' οἱ δύο, —καθένας μὲ τὴ σειρά του, — βρέθηκαν στ' ἀνοικτά.

Τὸ κυριώτερον εἶχε γίνει.

Ἄφησαν τότε τὰ κουπιά κι' ἔφαγαν ἀπὸ μιὰ ρέγγα μὲ λίγο ψωμί καὶ μὲ λίγο ῥωμι, γιὰ νὰναλάβουν δυνάμεις.

Ἀλλὰ δὲν τὸ συλλογίσθηκαν καλά. Κι' ὅταν ξανάπιασαν τὰ κουπιά, παρατήρησαν πὼς ἡ βάρκα ἔχε στραφῇ μονάχη τῆς καὶ τίποτα δὲν τοὺς ἔδειχνε τὸ δρόμον ἔμπρὲς νὰκολουθήσουν!

Οὔτε ἀστέρι φαινόταν στὸν οὐρανόν, οὔτε φῶς κανένα στὴ θάλασσα. Κι' ἐκινδύνευαν ἔτσι νὰ γυρίσουν πίσω στὸ λιμάνι.

Καλύτερα ἦταν νὰ περιμένουν τὴ ξημέρωση. Κι' ἐτοιμάσθηκαν νὰ περάσουν ὅλη τὴ νύκτα, ξαπλωμένοι στὴ βάρκα, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, γιὰ νὰ ζεσταίνωνται.

Ἀλλὰ ποῦ, μὲ τὸ χιόνι ποῦ ἔπερτε καὶ τὸ κρύο ποῦ ἔκανε...

Ἀξαφνὰ ἀκούσθηκε μιὰ κανονία, καὶ σὲ λίγο ἄλλες δύο.

Τὸ ἤξεραν καλά αὐτὸ τὸ σύνθημα: ἦταν γιὰ νὰ μάθουν τὰ πλοῖα ποῦ ἀγκυροβολοῦσαν στὸ Πόρτσμουθ, πὼς κάποιος αἰχμάλωτος ἐδραπέτευσε, καὶ νὰ ρίξουν βάρκες γιὰ νὰ ψάξουν τὸ λιμάνι καὶ τὴν ἀκτὴ.

Μὲ κάθε τρόπο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ βρισκῶνται μακριὰ ὅταν θὰ ἤμῃρωνε.

Εὐτυχῶς, οἱ κανονιὲς ἐκεῖνες οὐδὲν ἔδειξαν κατὰ ποῦ ἦταν ἡ ἀγρικὴ ἀκτὴ καὶ, ἀρπάζοντας πάλι τὰ κουπιά, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀντίθετα.

Ἐπειτα φύσησε βοριάς. Καὶ ὅτε ὁ Ἀραδέκ, μ' ὅλο τὸ κρύο,

ἔβγαλε τὸ πουκάμισό του, τὸ ἔδεσε σὺν πανάκι στὰ κουπιά καὶ τὰ ἔστησε ὀρθὰ στὸ μεσιανὸ πάγκο.

Ἡ βάρκα ἔτρεχε τώρα μὲ πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα. Καὶ ὡς τὸ πρῶν, εἶχε κάμει περισσότερον, ἀπὸ σαράντα μίλλια.

Ὁ Γιάννης ἦταν ὅλος χαρὰ. Τὸ τέταρτο τοῦ δρόμου εἶχε γίνει.

Πυκνὴ ὁμίχλη διαδέχθηκε τὸ χιόνι κι' ἡ θάλασσα διατηροῦνταν σχετικῶς γαλήνια. Κατὰ τὴς ἑπτὰ, ὁ ἄνεμος ἔπεσε κι' ὁ Ἀραδέκ ἔπιασε πάλι τὰ κουπιά.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ ὁμίχλη δια-

λύθηκε ξαφνικὰ. Ὁ Γιάννης τότε γύρισε πίσω του νὰ ἰδῇ τίς ἀγγλικὲς ἀκτὲς. Ἀλλὰ δὲν φαινόταν παρὰ μόνον θάλασσα. Κοίταξε κατόπι μπροστὰ τοῦ καί... ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Μιὰ φρεγάτα μὲ ὅλα τῆς τὰ πανιὰ καὶ μὲ ἀγγλικὴ σημαία, ἐρχόταν κατ' ἐπάνω τοὺς! (*)

Σὲ λίγο, ἕνας ναύτης ἀπὸ τὴν πρύμη τοὺς ἐφώνησε νὰ σταθοῦν καὶ μιὰ βάρκα ἀμολύθηκε γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ.

Κάθε ἀντίσταση ἦταν περιττή. Κι' ὅταν ἡ βάρκα ἐπλησίασε τὴ δική τους, σώπα-

σαν, ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἀπαντήσουν σὲ καμμιὰ ἐρώτηση.

Ἀλλὰ ἡ πορτοκαλλιά στολή τους μὲ τὰ πελώρια γράμματα στὸ στήθος Τ. Ο., διακριτικὰ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ἐπρόδωσε ἀμέσως. Κι' ὅταν ὁ κυβερνήτης τῆς φρεγάτας, ποῦ ὠδηγήθησαν σὲ λίγο μπροστὰ του, τοὺς ρώτησε: — Ἐδραπέτευσате ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ;— ἕνα δάκρυ ἀνέβηκε στὰ μάτια τοῦ Γιάννη Καρδινιὰ κι' ὁ βαθύτερος πόνος ζωγραφίσθηκε στὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Γιατὶ ἔχανε κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναἰδῇ τὴν πατρίδα του, —καὶ μόνον ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τὸν κρατοῦσε ὡς τώρα στὰ πόδια του.

Ὁ πόνος τοῦ μικροῦ λοχία σιγνίνησε, φαίνεται, τὸν ἄγγλο ἀξιωματικόν. Ἡ φωνὴ του μαλάκωσε, τὸ κοκκινωπὸ τοῦ προσώπου φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο καί, γυρίζοντας στὸν ἀπαξιωματικὸν τοῦ τοῦ εἶχε φέρει τοὺς δύο αἰχμαλώτους, εἶπε:

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 289.



«—Στάσου λοιπὸν νὰκούσης πρῶτα, βλάκα !..» (Σελ. 298, στ. γ.)

—Σμῖθ, δώστε τους νὰ βάλουν ζεστά μάλλινα ρούχα καὶ νὰ πιουν ἕνα τσάι. Κι' ἄμα συνέλθουν, ρωτήστε τους ἂν θέλουν νὰ τοὺς βγάλω ἔξω.

Ὁ Ἀραδὲν δὲν ἐπίστευε ταῦτιά του. Καὶ σήκωσε μάτια γεμάτα ἀπορία στὸν κυβερνήτη.

—Σὰς φαίνεται παράξενος; τοῦ εἶπε τότε αὐτός. Ὑπάρχει Θεὸς καὶ γιὰ σὰς καὶ δοξάστε τον ὅπως πρέπει. Ἡ εἰρήνη ἔκλεισε μὲ τὴν Γαλλία στὴν Ἀριμένη πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Εἴθε ἐλεύθεροι!

Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ δύο φίλοι ξέχασαν τὰ βάσανα τριῶν ὁλοκληρῶν ἐτῶν. Ἐπείσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη τους χαρὰ ἔλεγαν λόγια ἀσυνάρτητα κι' ἔκλαιγαν σὰν παιδιά.

Κι' εἶπε ὁ Ἀραδὲν, ἄμα μπόρεσε νὰ μιλήσῃ:

—Εἶδες, Γιαννάκη μου, τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὅπου ἡ Λίσα γίνεται κυρία Καρδινιάν.

Μιὰ βάρκα τῆς ἀγγλικῆς φρεγάδας ἀποβίβασε τὸν Γιάννη καὶ τὸν Ἀραδὲν στὸ Ναύσταθμο τοῦ Χερσβούργου.

Τοὺς δέχθηκαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλες. Γιατ' ἦταν οἱ πρῶτοι αἰχμαλῶτες ποὺ γύριζαν, μετὰ τὴν εἰρήνη, στὴ Γαλλία.

Ὅταν, μπροστὰ στὸ λιμενάρχην, διηγήθηκαν τὶς περιπέτειές τους, ὁ οἶκτος αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικῷ ἔγινε εὐκρινὴς θαυμασμός. Κι' ἐπρόσταξε εὐθὺς νὰ τοὺς περιποιηθῶν, νὰ τοὺς δώσουν στολές τοῦ βαθμοῦ τους καὶ νὰ τοὺς βροῦν κατάλυμα στὴν πόλιν.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆραν φύλλο πορείας. Ὁ Ἀραδὲν θὰ τραβοῦσε γιὰ τὸ Ὁραί, νανάψῃ, ἕνα κερί στὴν Παναγία.—τὸ εἶχε, βλέπετε, τάμα,—κι' ὁ Γιάννης γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου τὸν περίμεναν οἱ δικοί του ὅλοι, μαζί μὲ τὸν Ζᾶν Μπαγύ.

Ναί, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Γιάννης, —γιατί πῶς ἦταν δυνατό νὰ τὸ μάθῃ στὸν Πρωτότα;—ὁ πατέρας τῆς Λίτσας εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ Βομβάη κι' ὁ Μπέλ-Ρόζ τὸν εἶχε συχωρέσει. Ἔτσι ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦταν τώρα ἐνωμένη. Δὲν ἔλειπε παρὰ ὁ Γιάννης.

Ἀλλὰ νὰ ποὺ κι' αὐτὸς ἔτρεχε τώρα ὁλοταχῶς, μὲ ταχυδρομικὴ ἄμαξα, πρὸς τὸ πολυπόθητο Παρίσι.

Ἐφθασε ἕνα βράδυ τοῦ Δεκέμβρη, ἐνῶ τὸ χιόνι ἐπεφτε πυκνὸ. Κι' ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῶν Λεωφορείων, ξεκίνησε πεζὸς γιὰ τὴν ὁδὸν Ὑσέττ, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Στὸ δρόμο συλλογίζονταν:

«Θὰ τοὺς βρῶ ἄραγε ὅλους ζωντανούς;»

Καὶ μιὰ λύπη, μιὰ ἀγωνία, ἕνας φόβος μεγάλος ἐφύγχε τὴν ψυχὴ του.

Τὸν ἔδιωχνε ὅμως μὲ τὴ σκέψη:

«Εἶμαι ἀνέητος!... Γιατὶ νὰ βάλω μὲ τὸ νοῦ μου τὸ κακὸ;... Ζῶ ἐγὼ ὕστερ' ἀπὸ τόσα ποὺ τράβηξα. Καὶ δὲν θὰ ζοῦν

ἐκεῖνοι ποὺ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔμειναν στὸ Παρίσι, στὸ σπῆτι τους;...»

Σὲ λίγο ὅμως τοῦ ἦλθε ἄλλος φόβος: «Δὲν μὲ περιμένουν, συλλογίσθηκε. Κι' ἂν ἡ Λιζούλα μὲ ἰδῇ ἄξαφνα, μπορεῖ νὰ πάθῃ. Πῶς νὰ κάμω νὰ τὴν προειδοποιήσω;...»

Περπατώντας τώρα σιγά, μπῆκε στὴν ὁδὸν Ὑσέττ. Ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ μαγαζί τοῦ Σανσονῶ δὲν ὑπῆρχε πιά ἐκεῖ! Τὸ σπῆτι ἦταν τὸ ἴδιο, ἔλειπε ὅμως ὁ χρυσὸς θυρεὸς τῆς ἐπιγραφῆς καθὼς καὶ τὸ στεφάνι μὲ τὰ κεριά, ποὺ κρεμόταν ἀπὲξω γιὰ ρεκλάμα. Καὶ στὴν πρόσοψη τοῦ ἰσογείου ἦταν τώρα ἕνας ὠραιὸς, κανονικὸς ξυλότυχος, μὲ μεγάλη παράθυρα, ποὺ εἶχαν μικρὰ-μικρὰ τζάμια σὲ πλαίσια μολυβένια.

Ὁ Γιάννης ἐπλησίασε ἀκόμα καί, στὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ, μπόρεσε νὰ διαβάσῃ μιὰν ἄλλην ἐπιγραφή, ποὺ ἔλεγε:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΩΗΝ ΣΑΝΣΟΝΩ
Ἀποικιακὰ.—Καφές τῶν Ἰνδιῶν

«Θέ μου! ψιθύρισε χλωμός. Δὲν θάναί πιά ἐδῶ!... Θέ μου!...»

Ἀλλὰ γρήγορα συνήλθε.

«Μπα! εἶπε, θὰ μάθω!...»

Καὶ νικωντάς τὴ συγκίνησή του, ἐπλησίασε ἕνα παράθυρο κι' ἐκοίταξε μέσα....

Ὡ, χαρὰ! ὦ, μεγάλη ἀπερίγραπτη χαρὰ!

Μέσα στὴ σάλα ἐκεῖνη, φωτισμένη ἀπὸ μιὰ μεγάλη λάμπα, ὁ Γιάννης εἶδε τὴν Κατερίνα καὶ τὴ Λιζούλα!...

«Τί ὁμορφὴ ποὺ ἔγινε!» ἦταν ἡ πρώτη του σκέψη.

Πραγματικῶς ἡ πρῶνη καντινιέρα τοῦ Ἐνάτου ἦταν σχεδὸν ἡ ἴδια ἡ κόρη τῆς ὅμως εἶχε ἀλλάξει πολύ.

Ἦταν τώρα ἕνα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν, ψηλὸ, κομψό, μ' ἕνα μακρὸ φουστάνι «ἀλά Ζοζεφίν», καὶ μὲ μιὰ πλατεῖα μεταξωτὴ κορδέλα στὴ λεπτὴ τῆς μέση.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας ἔφευγε στ' ὠραιὸ τῆς κεφαλὴ μὲ τὶς χαριτωμένες μπούκλες, καὶ στὸ ἀγαθὸ πάντα, τὸ παιδιάντικο πρόσωπό της, ποὺ τώρα ὅμως εἶχε μιὰ ἐκφραση πῶς σοβαρὴ, ποὺ τῆς πῆγαινε θαυμάσια.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἐργαζόταν μὲ τὴ μηχανὴ της. Καθισμένη μπροστὰ 'ς ἕνα γραφεῖο, σκυμμένη 'ς ἕνα χονδρὸ βιβλίο μὲ πέτινι ῥάχη καὶ μεταλλινὴς γωνιές, ἔγραφε, ὅτι τῆς ὑπαγόρευε ἡ Κατερίνα. Καὶ στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ, ποὺ ἦταν τώρα γεμάτο δέματα, κιβώτια καὶ βαρελάκια, ἕνας ψηλὸς νέος καμμιὰ εἰκοσαρὶα χρονῶν, κοκκινόμαλλης, μὲ σταχτιά ποδιά, ἀράδιαζε δέματα καὶ φώναζε ὀνόματα κι' ἀριθμούς.

Ὁ Γιάννης ἐκοίταζε κρατώντας καὶ τὴν ἀναπνοή του, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τὸ βορριά ποὺ τοῦφερνε κατάμουτρα τὸ χιόνι.

Ἡ ἐξέλεγχξή τῶν ἐμπορευμάτων τελείωσε σὲ λίγο κι' ὁ Γιάννης ἀκουσε τὴν

Κατερίνα νὰ λέῃ στὸν ψηλὸ ὑπάλληλο:

—Γκριμπαλέ! νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴν ἀποστολὴ καὶ νὰ πᾶς ὁ ἴδιος, ἀμέσως, τὸν καφεστὸν Κεραιμικό. Θὰ τὸν παραδώσῃς στὸν ἀρχιμάγειρο τοῦ Πρώτου Ὑπάτου!

—Μάλιστα, κυρία.

—Κοίταξε νὰ μὴ σταματήσῃς στὸ δρόμο καὶ νὰ μὴ μιλήσῃς σὲ κανένα. Παντοῦ τώρα ὑπάρχουν κατάσκοποι.

—Ἐννοια σας, κυρία.

Κι' ἐνῶ ὁ Γκριμπαλέ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ἡ Κατερίνα κι' ἡ Λίσα μπῆκαν στὸ παρκαμάζο.

«—Αὐτὸς ὁ κοκκινόμαλλης θὰ μοῦ τίς προειδοποιήσῃ», σκέφθηκε ὁ Γιάννης.

Κι' ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, χώθηκε στὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο βγήκε ὁ ὑπάλληλος μὲ τὸ δέμα τοῦ καφέ κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο του μὲ λουρί, καὶ στάθηκε γιὰ νὰνοῖξῃ μιὰ παράξενη ὀμπρέλλα, κόκκινη καὶ πελώρια. Ἐπειτα ξεκίνησε στὸ χιόνι.

Ἀλλὰ μόλις ἔκρυψε δέκα βήματα, ἔτρεξε ὁ Γιάννης καὶ τὸν τσάκωσε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Καλὴσπέρα, Γκριμπαλέ! τοῦ εἶπε.

—Μπα! ἀπόρησε ὁ ὑπάλληλος. Πῶς μὲ γνωρίζετε σεις;

—Τί σὲ μέλει! Σὲ γνωρίζω. Καὶ μάλιστὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρη.

«Χμ! κατάσκοπος θὰ εἶναι, μετεμριεμένος σὲ λογία τῶν γρεναδιέρων!» συλλογίσθηκε ὁ Γκριμπαλέ, ποὺ θυμόταν τίς συστάσεις τῆς κυρίας του.

Κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης τὸν ἐμπόδισε.

Τὸν ἔπιασε τότε ἕνας φόβος παράλογος, πανικός. Καὶ τῶθαλε στὰ πόδια, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ μαγαζί.

Θυμωμένος ὁ Γιάννης, τὸν ἔφτασε ἀπὲξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ γραβάτα καὶ τοῦ φώναξε:

—Στάσου λοιπὸν νάκουσῃς πρῶτα, βλάκα!

Μὰ ποῦ νὰ σταθῇ πιά ὁ Γκριμπαλέ! Τραβήχθηκε, ἀντιστάθηκε, ἄρπηξε τὴ γραβάτα του στὰ χέρια τοῦ Γιάννη καὶ ἔξαπλώθηκε ἀνάσκελα στὸ χιόνι, ἀπάνω στὴν ὀμπρέλλα ποὺ τὴν ἔσπασε. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ξεφώνιζε σὰ δαιμονιμένος:

—Βοήθεια!.. Βοήθεια!..

Εὐτυχῶς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Κι' οἱ περίοικοι, εἰρηνικοὶ νοικοκυραῖοι, φοβισμένοι τὴν ταραχώη ἐκεῖνη ἐποχῇ, δὲν ἔβγαιναν εὐκολὰ ἔξω ὅταν ἀκούγαν φωνές...

Μόνο ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἀνοῖξε διάπλατα καὶ παρο σιάθηκε ἡ Λίσα!

Ὁ Γιάννης ὠρμησε τότε 'ς αὐτή.

Τὸν ἐγνώρισε ἀμέσως. Ἐγείνε χλωμή. Καὶ βάζοντας τὰ δύο τῆς χέρια στὴν καρδιά της, ἐφώναξε:

—Αὐτὸς εἶναι!.. Ὁ Γιάννης!..

Κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς χαρὰ, ἔπεσε λιπόθυμη. Ἀλλὰ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γιάννη, ποὺ τὴ σήκωσε σὰν πούπουλο καὶ τὴν ἔμπασε στὸ παραμάζο, ἐνῶ ὁ Γκριμπαλέ, σαστισμένος ἀκόμα, μάζεψε τὰ συντρίμια τῆς ὀμπρέλλας του καὶ τοὺς ἀκολούθησε.

Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῇτε, παιδιά μου, τὴ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε στὸ παραμάζο, ὅταν ἡ Κατερίνα κι' ἡ Κυρά-Σανσονῶ εἶδαν κι' ἐγνώρισαν τὸν Γιάννη! Τὴν κατὰπληξῃ στὴν ἀρχή, τὴ δάκρυα χαρὰς κατόπι!

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Γκριμπαλέ, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορές νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Γιάννη, ἔκλαιγε τώρα μὲ κομικὸς μορφασμούς κι' ἔλεγε:

—Τὶ κοῦτὸς νὰ μὴν τὸν γνωρίσω! Βῶδι, καλέ, εἶμαι ἐγὼ, βῶδι!

—Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ τὸν γνωρίσῃς, τοῦ εἶπε ἡ Λιζούλα, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶχες ἰδῇ ποτέ;

—Ἀδιόροφο! ἔπρεπε νὰ τὸν καταλάβω!

Σὲ λίγο κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ μπῆκαν στὸ σπῆτι ὁ Μπέλ-Ρόζ μὲ τὸ γαμπρὸ του, τὸν Ζᾶν Μπαγύ.

Ἄλλες σκηνές πάλι!

Ὁ γίγαντας λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ κι' αὐτὸς. Κρατήθηκε ὅμως σὰν στρατιώτης ποὺ ἦταν κι' ἄρχισε νὰ λέῃ τὰ δικὰ του:

—Ἄ, μ' αὐτὸ εἶναι τὸ ὑπερθετικὸ τῶν ὑπερθετικῶν!.. Ἀκούς ἐκεῖ, καλέ! Νάρθη αὐτοπρόσωπος, σῶος, ἀκέραιος καὶ ἀδολαφής! Ἐλα νὰ σὲ μιλήσω, μικρέ! Γιὰ τὸν γίγαντα, βλέπετε, ὁ Γιάννης ἦταν πάντα «μικρός».

Τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα τοῦ χέρι, —γιατὶ τὸ ἄλλο ὁ Μπέλ-Ρόζ τὸ εἶχε ἀφήσει στὴν Αἴγυπτο, —τὸν ἔσφιξε στὸ πηλὸριο στήθος του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλεῖ, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπάνω στὶς οὐλές τοῦ προσώπου του. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ:

—Εἶναι ὑπερθετικὸ!..

Ἀφοῦ πέρασε ἡ μεγάλη συγκίνησή κι' ἐτελείωσαν οἱ σκηνές, ἐκάθισαν στὸ τραπέζι.

Τότε ὁ Γιάννης διηγήθηκε τὰ ἐπεισόδια τῆς μακρινῆς του αἰχμαλωσίας κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ρωτᾷ.

Ἔτσι ἔμαθε πῶς ὁ Σανσονῶ εἶχε πεθάνει τὸν περασμένον χρόνον καὶ πῶς τοῦ ἄφνευ ὅλη του τὴν περιουσία, μὲ τὴν υποχρέωση μόνο νὰ δίνῃ στὴ χήρα του ἕνα ποσὸ κάθε χρόνο γιὰ τὴ συντήρησή της.

Κι' ὁ Γιάννης τὸν ἔκλαψε τὸν παλιὸ του ἀφεντικό.

Ἐμαθε κατόπι πῶς ὁ Ζᾶν Μπαγύ εἶχε γυρίσει στὴ Γαλλία πρὸ ἑξῆ μηνῶν καὶ πῶς ἄμ σὺς παρουσιάσθηκε στὸν Πρωτο Ὑπάτου, ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε πρόθυμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναλλάχῃ.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

PASTORAL-B'.

Ἦρεμο σαββατόβραδο· τὸ θυμιατὸ καπνίζει εὐλαβικά στὸ ἀρμάρι, κι' ἡ γοιὰ σκυφτὴ μὲρὸς στὸ ἄσειστο καντήλι, μουρμουρίζει στὴς Παναγίας τὴ Χάρη...

Τοῖζουν οἱ ἀργεῖς περπατησιὲς στὶς ἑρημὲς τίς στράτες, ποὺ ὁ ἀντίπαλος σσιπαινει: ἀπ' τὰ θαμπὰ τὰ ὀργώματα, ξωμάχοι, ξευγολάτες, γυριοῦνε ἀποσταμένοι.

Κι' ἀσάλευτη ἡ κοιτάμενη ποὺ ἀργομοσσὸ ἀγελάδα, —πῶς μαύρη, ὅσο νυχτώνει,— τὴ νυσταγμένη, μὲς στὰ ὑγρά τῆς μάτια, τρυφεράδα ὁπάνω τους στηλώνει.

Οἱ ἥσκιοι ἀεαίνου, ὕστερα σβύνονται καὶ πᾶνε... Οἱ κάμποι κοιμίζονται ἀπ' τ' ἀγέρι, καθὼς στὸν ἄτρεμο οὐρανὸ γελάει καὶ τρεμολάμπει ἕνα γολάζιο ἀστέρι.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Τοῦ ἀδερφοῦ μου Κωστάνη

Νύχτα. Κοντινοῦν μεσάνυχτα. Κλείνω τὸ βιβλίο καὶ τρίβω μὲ τὸ χέρι τὰ μάτια μου. Κουράστηκα πιά. Ἀρκετά. Ἀνοίγω τὸ παράθυρο. Ὁ ἀέρας τῆς νύχτας, ὁ δροσερός, μυρωμένος ἀέρας τῆς ἀτάραχτης, ἀνοιξιᾶτικῆς νύχτας, γεμίζει τὸ δωμάτιό μου, μὲ γεμίζει ὀλόκερο ἀπὸ τοὺς γλυκοὺς του μοσχολισμούς. Στὸ καθρὸ, καταγάλανο πέλαο τούρανοῦ, τυλιγμένο σὲ ὀλόασπρα σύννεφα, τὸ φεγγάρι ταξιδεύει σιωπηλὸ σὰ σθυσμένος ἀντίπαλος μιᾶς μακρινῆς, κοιμισμένης ζωῆς. Ἀπέναντί μου οἱ σκιὲς τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν μακραίνουν. Ὁ κισσὸς σὰ νὰ ἔχη σκαλίσει μυθικά πουλιά, ἄγνωστα σημάδια, ἀκατανόητα συμβόλα στὸν γκριζὸ τοῖχο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ἀντισμένη ροδιά, ἡ μικρούλα ροδιά μας μὲ τὰ κόκκινα ἄνθη, μόλις ποὺ σαλεύει κινημένη ἀπὸ τὴν αὐρὰ τῆς βραδινῆς.

Ἀδιόρατη σχεδὸν καὶ λεπτὴ ἡ σκιά τῆς σκουραίνει τίς πλάκες τῆς αὐλῆς, τίς ἄσπρες γυαλιστερές, καθορότατες πλάκες τῆς αὐλῆς. Δίπλα τῆς ἕνα ξύλο ἑρῶ, κάποιο κούτσουρο. Ἀχ πῶς κατάνησε ἡ νεραντζιά μας! Κι' ἐμεῖς καρτερούσαμε νὰ φτιάσουμε γλυκὸ μὲ τὰ νεράντζια τῆς, πρὶν τὴ καταστρέψῃ ὁ βορρῆας κάποιο βράδυ. Πάρα-πέρα ἦτανε κάποτε ἡ γαζία μας, μ' ἄ λεπτή, λιγερή, ἀμὴ μου ἄπτου γαζία. Μᾶς ἔμεινε μόνο ἡ θύμησή της. Κακὴ βορριά, ποὺ δὲν τὴ λυπήθηκε καὶ τὴ γαζία μας μὲ τὰ κίτρινα μικρούλια λουλούδια, ποὺ μᾶς μεθοῦσανε κάθε στιγμὴ μὲ τὴ γλυκεῖα, γοητευτικὴ μυρουδιά τους. Σωροὺς τ' ἀνθάκια τὰ μαζεῦαμε καὶ τὰπιθώναμε στὸ σινιδάκι

τοῦ χαγιατοῦ, κατόπι τὰ δέναμε σὲ μικρά, σεμνὰ μπουκέτα μὲ τὰ πράσινα, μικροσκοπικὰ φυλλαχάκια τους, καὶ τὰ πέραναμε μαζί μας στὸ δρόμο, στὸ σχολεῖο, παντοῦ. Ἀλλὰ τᾶρναμε στάνθογαλῖα, κάποια τὰ κλείναμε μεσ' στὰ βιβλία μας. Τώρα τὰ βρίσκουμε πάλι, σὰν ξεφυλλίζουμε τὰ παλιά μας βιβλία, ὁ ἀδερφός μου κι' ἐγὼ, καὶ κοιταζόμεστε λυπημένοι, μὲ τὰ μάτια ὑγρά. Γιατὶ τὴν ἀγαπούσαμε πολὺ τὴ γαζία μας.

Μιὰ κιὰ σκαρφαλώνει στὰ κεραμίδια τοῦ διπλανοῦ μας σπιτιοῦ.

Κοιτάζω καλύτερα: τὸ Μαυράκι. Νύχτα γυρίζει τὸ γατάκι μας νύχτα γυρίζει τὸ Μαυράκι. Μὴν πῆτε: γιατί ὅχι ὁ Μαυροῦλης ἢ ἡ Μαυρούλα; Τὸνομά του δὲν ψάξαμε γιὰ νὰ τὸ βροῦμε.

Τὸ βλέπαμε πάντα μικρὸ, μικροκαμωμένο καλύτερα, παιγνιδιάρικο, κατεργάρικο, πονηρό. Κι' εἶναι ὁλόμαυρο. Ἀσπρα μὴν εἶναι νὰ πόδια του. Μᾶς ἦρθε στὰ χεῖλη τὸνομα του: Μαυράκι. Ἀκόμα ὡς σήμερα εἶναι πιά ἐνὸς χρόνου σωστοῦ, δὲν φαίνεται οὔτε ὡς γάτος οὔτε ὡς γάτα. Κάτι οὐδέτερο, ἀπροσδιόριστο. Τὸ Μαυράκι. Μ' ἔνα πῆδημα νὰ το, ἐσταμάτησε στὸ χαγιάτι, πῆρε τὴ στάση ἐνὸς ἀγάλματος, ἔτσι καθὼς στέκεται στὰ γόνατα, μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρός. Ἡ οὐρά του κουνιέται δεξιά κι' ἀριστερά κι' ἀφίνει μιὰ βαθεῖα κατάμαυρη σκιά στὸ σινιδί. Τὸ Μαυράκι προσπαθεῖ νὰ τὴν πιᾶσῃ. Τὸ ἡλίθιο, πόσες φορές ἔχει ὡς τώρα γελαστῇ!

Τὸ φεγγάρι ταξιδεύει ἀκόμα στὸν οὐρανὸ. Δὲν χαμογελάει, μορφαίνει. Γύρω του πληθαίνουν τὰ σύννεφα σὰν ἄσπρα ξωτικά πουλιά, περὶεργα καράδια μ' ἄσπρα πανιά.

Στὸ δρόμο πέρα, κάποιος περνᾷ καὶ τραγουδεῖ. Τὰ πόδια του βαριά, σὰν ὀπλὲς ἀλόγου, χτυποῦν τὰ χαλίκια, τὰράζουν τὴν ἑρῇ γαλήνη τοῦ μεσονυχτιοῦ. Κάποιος περνᾷ καὶ τραγουδεῖ.—Μέσα μου οἱ στοχασμοί, οἱ ἰδέες, τὰ συναίσθηματα, οἱ θύμησες, οἱ χαρές κι' οἱ καημοὶ μαλλιοτραβιόονται κι' ἀνακατεύνονται, σὰ μιὰ θάλασσα ταρραμένη. ποὺ φυσοῦν πᾶνωθὲ τῆς ἀνεμοῖ: ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Βασίλισσα στοὺς στοχασμούς μου, μιὰ βραδιά στὴν ἥρεμη λιμνοθάλασσα, στὶς γαλήνῃς κι' ἀπάνεμες ἀφρογιάλιές, ἀντίκρυ ἀπ' τὸν τραχὺ Ζυγὸ. Μιὰ θύμηση: κάποια βραδιά στὴ λιμνοθάλασσα, μιὰ βραδιὰ μακρινὴ περασμένη. Μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ λύπη: ἡ νωσταλγία τῆς λιμνοθάλασσας.

Κάποιο σύννεφο κρύβει τὸ φεγγάρι. Οἱ σκιὲς γίνονται βαθεῖες, σκοτεινές. Ἡ ροδιά σὰ νὰ μακραίνει μεσ' στὸ σκοτάδι, μόλις ποὺ φαίνεται κολλημένη στὸν τοῖχο τεράστιο ἄνθος σκαλισμένο στὸ κιονόκρανο καποιοῦ Ναοῦ. Τὸ γατάκι παύει πιά νὰ παίζει μὲ τὴ σκιά τῆς οὐρᾶς του. Τὸ τραχὺ τοῦ περαστικοῦ μόλις ποὺ ἀκούγεται σὰ φωνὴ μακριμένη, σὰν τὸ θρ

των καλαμιών στο ποτάμι, όταν μόλις τις χαϊδεύει το μελτέμι απαλά. Ο κισσός δεν διακρίνεται πιά. Έγιν' ένα μείζον γκρίζο τοίχο.

Γυρίζω και κοιτώ το βιβλίο, άρτιμένο στο τραπέζι παράμερα. Σ'α να μου γνέψη κάποιο στυγνό, σοβαρό πρόσωπο σοφού. Είναι ώρα να κοιμηθώ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Ένας βάτραχος είπε 'ς ένα βώδι.

— "Ω, τί παχύ, τί ωμορφο ζωο που είσαι, τί επιβλητικό! "Αν μπορούσα κι' εγώ να σ' έφτανα στο πάχος, θα ξεχώριζα ανάμεσα στους δικούς μου και θα μ' έκαναν βασιλέα τους. Τάχα αν δοκιμάσω, δεν θα το καταφέρω;

Βγήκε έξω στην άκροποταμιά κι' άρχισε να γεμίζει την κοιλιά του με άερα τόσο, που φούσκωσε σαν τουλούμι. Μά ήθελε να γίνη ακόμα πιο παχύς κι' έπαυνε βαθείς άναπνοές· όταν, άξαφνα, θυμήθηκε το βάτραχο του παλιού καιρού που, θέλοντας να κάνει το ίδιο, έσκασε, και φοβήθηκε μή σκάση κι' αυτός. Σταμάτησε λοιπόν το φούσκωμα κι' είπε με άνακούφηση:

— "Ε, φυσικά, δεν μπόρεσα να γίνω βώδι· μά τί σημαίνει; Έγινα ο πιο χοντρός απ' όλους τους βάτραχους του τόπου μου κι' αυτό φτάνει; Για να τους έπιβληθώ.

(Από τους «Μύθους» του TRILUSSA)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝ (Πρόβλημα)

Ο μανδαρίνος Κλάους (Claws) διηγείται, ότι κατά την έπίσκεψίν του εις τον μεγάλο ναόν της Βεναρέσης, κάτω από τον θόλον, ο όποιος δείχνει το κέντρον του κόσμου, είδε τρεις άδαμαντίνες βελόνας, στηριγμένες επί όρειχαλκίνης πλακός.

Είς μίαν των βελονών τούτων, ο Θεός, κατά την δοξασία των εκεί μοναχών, όταν έγενεν ο κόσμος, διεπέρασε έξη-κοιντα τέσσαρας δίσκους από καθαρόν χρυσόν ούτως, ώστε η διάμετρος των να βάλνη έλαττωμένη εκ των κάτω προς τα άνω. Αυτός είναι ο ιερός πύργος του Βράχμαν.

Ημέραν και νύκτα οι ιερείς του ναού διαδέχονται αλλήλους επί των βαθμίδων του βωμού, ασχολούμενοι να μεταφέρουν τον πύργον από την πρώτην άδαμαντίνην βελόνην εις την τρίτην, άλλ' ούτως ώστε να μίν επιθέτουν δίσκον με μεγαλύτεραν διάμετρον επί άλλου με μικροτέραν, και μεταχειριζόμενοι μόνον τας τρεις βελόνας.

Όταν τούτο κατορθωθή, θα είναι, όπως εκεί νομίζουν, το τέλος του κόσμου.

Είς πόσον χρόνον λοιπόν θα κατορθωθή, έόν διά την μεταφοράν εκάστου δίσκου απαιτείται εν δευτερόλεπτον;

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΜΟΡΑΙΤΗΣ

Σημ. τ. Διαπλάσεις.—Η λύσις του περιήμνου τούτου προβλήματος θα δημοσιευθή εις το προσέχον, δια να δοκιμάσουν όλίγον οι φίλοι μας, χάριν διασκεδάσεως, να την εύρουν μόνοι των. Άλλα δεν χρειάζεται να την στείλουν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΝΕΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

Αγαπητοί μου,



ΛΕΠΕΙ κανείς στους αθηναϊκούς δρόμους, αυτές τις ημέρες, κάτι μεγάλες ρεκλάμες που γράφουν: «Κάθε βράδυ, εις τα Διονύσια, ΜΙΡΑΝΤΑ

και ΑΛΙΚΗ, με τρία μονόπρακτα.» Η Μιράντα κι' η Άλίκη είναι οι δύο κόρες της Κυβέλης, και πραγματικώς κάθε βράδυ, δυο έδδομάδες τώρα, στα Διονύσια, που είναι θέατρο δικό τους, παίζουν τρία έργα μονόπρακτα και χειροκροτούνται πολύ. Γιατί κι' οι δυο αδελφές, αν και τόσο νέες, — δεκαπέντε και δεκατεσσάρων μόλις χρονών, — δείχνουν ένα έκτακτο θεατρικό τάλαντο. Εκληρονόμησαν, φαίνεται, το μητρικό. Και μία μέρα, αν μείνουν στο θέατρο, — στο θέατρό τους, — αυτές θα διαδεχθούν την έξοχη Κυβέλη, τη μεγάλη καλλιτέγνιδά.

Η Μιράντα είναι ένα πολύ ωραίο κορίτσι, μελαγχρινό, ψηλό, εύσωμο, με θαυμάσια μαύρα μάτια, μ' ευγενική φυσιογνωμία και πολύ γλυκειά φωνή. Παίζει σεμνά, τρυφερά, παθητικά, με πολλή χάρη και με πολύ αίσθημα. Στην «Κόρη του Ίεφθά» — ένα μονόπρακτο δραματάκι, που το πρωτόπαξε η μητέρα της όταν είχε σχεδόν την ηλικία της κόρης της, — η Μιράντα ξεδιπλώνει όλα της τα χαρίσματα. Μά και στο άλλο εκείνο μονόπρακτο, «Τριαντάφυλλα όλο το χρόνο», σ'α νέα καλόγρια, είναι αληθινά χαριτωμένη.

Η Άλίκη, η μικρότερη, είναι άλλος τύπος ωραίου κοριτσιού. Γαλανή, λεπτή, ζωηρή, εύλύγιστη, μ' έξυπνότερη φυσιογνωμία και με δυνατή φωνή, που στους χαμηλούς μάλιστα τόνους είναι απαράλλακτη με της μητέρας της. Παίζει το «Κοριτσάκι», μια νόστιμη κωμωδία, από το παλιό κι' αυτή δραματολόγιο της Κυβέλης. Και δεν μπορείτε να φαντασθήτε με τί ζωρότητα, με τί μ. π. ρ. κάνει τη μικρή ήρωίδα! Ο κόσμος ξεκαρδίζεται από τα γέλια. Επίσης και στα «Τριαντάφυλλα», που κάνει μια άριστοκράτισσα δεσποινιδούλα δεκαπέντε χρονών, μαζί με την αδελφή της, συγκινεί πολύ.

Το τάλαντο λοιπόν των νεαρών θυγατέρων της Κυβέλης είναι άναμφισβήτητο. Το βλέπει κάθε βράδυ ο κόσμος και το χειροκροτεί με χαρά και μ' ένθουσιασμό. Κι' άγρυνει άπάνω 'ς αυτό όλη η στοργή της μητέρας, που τόδηγει, το μορφώνει, το διαπλάττει, το διδάσκει. Εύτυχισμένα, αλήθεια, κορίτσια να έχουν τέτοιο τάλαντο και τέτοια δασκάλισσα! Άλλά εκείνο που κάνει τη μεγαλύτερη έντύπωση, είναι ο ζήλος που έχουν κι' οι δυο, η επιμέλεια

κι' ο πόθος νάφωσιωθούν στην τέχνη. Τρελαίνονται να παίζουν. Κι' αν δεν είχαν τα μαθήματά τους, — γιατί είναι μαθητρίες ακόμα κι' οι δυο, — θάταν όλοπρόθυμες να παίξουν από τώρα όλοχρονικές, χωρίς διακοπή, σαν αληθινές θεατρίνες.

Πρέπει να σημειώσετε, πως τα κορίτσια της Κυβέλης άνταρέφονται άριστοκρατικά, πως η μητέρα τους κι' ο πατέρας τους έχουν εκατομμύρια, μέγαρα, βίλλες, αυτοκίνητα. Επομένως μπορούσαν κι' αυτά να μίν έχουν άλλο όνειρο, άλλο ιδανικό, παρά να γίνουν δεσποινίδες κι' άργότερα κυρίες του μεγάλου κόσμου. Θά πητε: έμοιασαν της μητέρας τους. Ναι, μά όταν η Κυβέλη, κοριτσάκι τότε, έλεγε στο «Κοριτσάκι», την κωμωδία που παίζει σήμερα η Άλίκη: «ή προίκα μου είναι ένα εκατομμύριο!» ο κόσμος χαμογελούσε, γιατί ήξερε πως η μικρούλα εκείνη πρωτόγαλτη θεατρίνα δεν είχε παρά το μισθό που της έδινε η «Νέα Σκηνή». Κατόπι, με τη μεγάλη της τέχνη, έπλούτησε όπως της άξιζε. Ένώ σήμερα, όταν η Άλίκη λέγει το ίδιο: «ή προίκα μου είναι ένα εκατομμύριο», ο κόσμος χαμογελά αλλοιώτικα, γιατί ξέρει πως άπάνω — κάτω τόσο είναι... Για να θέλη λοιπόν ένα τόσο πλούσιο κι' εύτυχισμένο κορίτσι να γίνη θεατρίνα, θά πη πως άγαπή την Τέχνη αληθινά. Κι' αυτό είναι έκτακτο φαινόμενο για την Ελλάδα, όπου τα κορίτσια, και φτωχοκόριτσα, γεμάτα προλήψεις, το θεωρούν ξεπεσμό τους να μπουν στο θέατρο, και τα λίγα που το ποθούν, όταν τύχη να έχουν μυαλό και τάλαντο, βρίσκουν τόσο αντίσταση από τους συγγενείς τους. Άλλού όμως, και περιγρηπέςες ακόμα άφίνουν πρόθυμα όλα τους τα καλά για νάφωσιωθούν στην Τέχνη. Τόσο μεγάλη είναι η έλξη της και τόσο δυνατή η γοητεία της, γι' ανθρώπους που γεννιούνται για να αισθάνονται αυτά τα πράγματα και να τα έννοούν. Φαίνεται λοιπόν πως οι θυγατέρες της Κυβέλης είναι, σαν τη μητέρα τους, από τους ανώτερους αυτούς ανθρώπους. Και τις φέρνω σαν παράδειγμα πολύ σπάνιο στην Ελλάδα.

Υπάρχει ένα χαριτωμένο και φημισμένο γαλλικό μυθιστόρημα, που το έγραψε πρσ έτών μια γυναίκα, η Ζαν ντε-λά-Μπρέτ, με τον τίτλο: «Ο Θεός μου κι' ο Παπάς μου» («Mon oncle et mon curé».) Το μυθιστόρημα αυτό έχει μια μικρή ήρωίδα, την Ρένα ντε-Λαβάλ, ένα κορίτσι με πολύ ιδιόρρυθμο χαρακτήρα και με πολύ περίεργες περιπέτειες. Το διάβασα πέρσυ και θυμήθηκα την Άλίκη, που την είχα ιδή πάλι να παίζει 'ς ένα έργο. Τι ώραία που θα έπαιζε τη Ρένα, αν το μυθιστόρημα της Ζαν ντε-λά-Μπρέτ ήταν έργο θεατρικό! Και σκέφθηκα να το κάμω εγώ, να το διασκευάσω σε μια τετράπρακτη κωμωδία για τη μικρή

Άλίκη, όπως θα τώκανα άλλοτε για τη μητέρα της. Έτσι έγινε η «Έξαδέλφη μου», το νέο μου έργο, που θάπαυχθήτην προσέχη έβδομάδα στα Διονύσια. Έχω την ιδέα πως θα επιτύχη πολύ. Και σ'ας συνιστώ να πάτε, όσοι μπορείτε, να το ιδήτε, για να θαυμάσετε τη νέα θεατρίνούλα 'ς ένα μεγάλο κι' ωμορφο ρόλο, και για να γνωρίσετε το παρ'εξο αυτό κορίτσι, τη Ρένα ντε-Λαβάλ, που θα σ'ας κάμη να σκεφθήτε πολλά πράγματα. Γιατί είναι ένα κορίτσι που σκέπτεται το ίδιο, κι' άγαπή να συζητήσει και να βγάξη συμπεράσματα. Άλλά μόνο με τη φυσική του εύθυκρισία, χωρίς να ξέρη καθόλου τον κόσμο, γιατί είναι άναθρεμμένο σε μια έρημη έξοχη. Έτσι συχνά πέφτει έξω. Και κάθε φορά το πέσιμό της είναι τόσο κωμικό, όσο και διδακτικό. Έννοείται πως η «Έξαδέλφη μου» είναι έργο για τον καθένα. Και τα παιδιά, όσα πηγαίνουν στο θέατρο, μπορούν να το ιδούν.

Εγώ το άναίθλω με συγκίνηση ξεχωριστή. Γιατί με ξαναφέρει στον εύτυχισμένο καιρό που τα κορίτσια των έργων μου τα έκανε, με τόσο θριαμβευτική επιτυχία, η Κυβέλη. Σ' αυτή χρωστώ μια «Φωτεινή Σάντρη», μια «Μοναχίδη», έναν «Πειρασμό», μια «Ραχήλ». Σήμερα δημιουργεί ένα ρόλο μου η κόρη της. Μπορεί να μη με συγκινή αυτό, όσο και την ίδια τη μητέρα της;..

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'. (Συνέχεια)

Την έρώτηση αυτή την έκανε ο Τζών Μπλόκ, που είχε μαντέψει τη σκέψη του πλοίαρχου.

—Πολύ το φοβούμαι, αποκρίθηκε ο κ. Ούόλστον.

—Τότε, είπε ο πλοίαρχος, από άγνοια, μπορεί να κάμουν καμιά άνοησία και νάνατινάξουν την κατοικία...

—Μα! μ' αυτούς τους ίδιους! φώναξε ο Τζάκ. Μακάρι να γινόταν αυτό. Θά χάναμε το Φελσενχάιμ, μά θα γλυτώναμε από τους άγριους. Γιατί όσοι θάμειναν ζωντανοί μετά την έκρηξη, θάφευγαν, μού φαίνεται, χωρίς σκοπό να ξαναγυρίσουν!

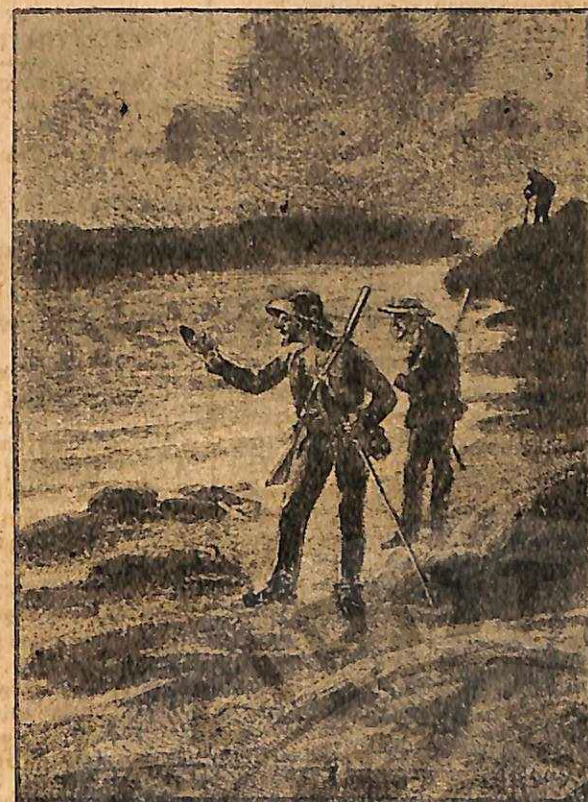
Έτσι βέβαια θά γινόταν. Ήταν κι' αυτό μια λύση. Έπρεπε όμως να την επιθυμούν, έστω και για νάπαλλαχθή η Νέα-Έλβετία από τους έπιδρομείς;

Άρσαν τον Τζών Μπλόκ να φυλάη στο πυροβολείο κι' οι άλλοι κατέβηκαν στην αποθήκη.

Εκεί έγευμάτισαν όλοι μαζί. «Ω, πόση θάταν η χαρά τους, αν το γεύμα αυτό μπορούσε να γίνη στη μεγάλη σάλα του Φελσενχάιμ!

Περισσότερο να περιγράψουμε τη μονοτονία

των άκολουθων ήμερών, 25, 26, 27 και 28 του Γενάρη. Δεν έφεραν καμιά μεταβολή στην κατάσταση. Εκτός από την έπίβλεψη του νησιού, δεν ήξεραν πως νάπασχολούν τις άτέλειωτες ώρες. Α, τί διαφορά θά ήταν και σε τί ευτυχία θά ζούσε τώρα η μικρή αποικία, αν ο Ερρίκος δεν άναγκαζόταν να μείνη στο Καπτάουν για να έπισκευασθή, — γιατί αυτό άνάγκασε τους έπιβάτες του να φύγουν με το Φλάγκ... Από δυο μήνες τώρα συγγενείς και φίλοι θά ήταν μαζεμένοι στο Φελσενχάιμ. Κι' αφού έγεινε πιά ο γάμος του Φρίτς και της Τζέννυ, θά γινόταν ίσως κι' ο γάμος του Έρνέστου και της Άννας, που θά τον εύλογούσε η έρη-



«Τη νύκτα Τζακ και περιπολίες...» (Σελ. 301, στ. γ.)

μέριος της άγγλικής φρεγάτας στην εκκλησία της Νέας-Έλβετίας. Άργότερα μάλιστα θά γινόταν κι' άλλη όμοια έεροροτελεστιά, τρίτος γάμος, όταν η Ντόλλ θά έκλεινε τα δεκαοκτώ χρόνια και θά παίρνε τον Έρνέστο, προς μεγάλη χαρά των δυο οικογενειών, που θάποτελούσαν πιά μία...

Άλλά μπορούσαν να συλλογίζονται την πραγματοποίηση των ποθητών αυτών σχεδίων στη θέση που βρίσκόνταν όλοένα;... Ήταν θέση γεμάτη κινδύνους και φόβους. Οι άγριοι που έπάτησαν το νησί, τους είχαν αποκλεισμένους στο νησάκι εκείνο, που κι' αυτό μπορούσε να το πατήσουν από στιγμή σε στιγμή... Καθώς ως τόσο πολεμούσε να διώχνη την άπειλίσια από την ψυχή του κι' από τους άλλους. Ο

Τζών Μπλόκ προπάντων, που διατηρούσε όλη του τη φαιδρότητα κι' όλο του το χιούμορ. Έκταν μακρινούς περιπάτους στις φυτείες. Έπιτηρούσαν τον όρμο της Σωτηρίας, αν και δεν είχαν φόβο έπιδρομής από πυρόγες όσο ήταν ήμερα. Τη νύκτα όμως οι φόβοι ξαναγύριζαν, με την πρόβλεψη μιας έπιδρου, που μπορούσε να επιτύχη για την ύπεροχη του άριθμού.

Γι' αυτό, ενώ οι γυναίκες κοιμούταν, όχι βέβαια και τόσο ήσυχα, στο ένα διαμέρισμα της αποθήκης, οι άνδρες έκαναν περιπολίες σ' όλη την παραλία, έτοιμοι να συγκεντρωθούν στο βουναλάκι του πυροβολείου, αν έδλεπαν τους έπιδρομείς να πλησιάζουν το νησάκι.

Στις 29 του Γενάρη, ως το μεσημέρι δεν συνέβη πάλι τίποτα. Ο ήλιος είχε ανατείλει σε όριζοντα καθαρό από άτμούς. Η ήμερα θάταν ζεστή κι' ήταν ζήτημα αν η αδύνατη θαλασσία αύρα θά κρατούσε ως το βράδυ.

Αφού έρχαν το μεσημέρι, ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο Τζακ βγήκαν από την αποθήκη και πήγαν νάντικαταστήσουν τον Έρνέστο και τον κ. Ούόλστον που φύλαγαν στο πυροβολείο.

Αυτοί οι δυο έτοιμαζόνταν να καταιβούν, όταν ο πλοίαρχος Γκούλδ τους έσταμάτησε και τους είπε:

—Βλέπω σήμερα πολλές πυρόγες στο στόμιο του ρέμματος των Τσακαλιών. Τι σκοπεύουν να κάμουν;

—Θά πάνε ίσως να ψαρέψουν, όπως το κάνουν καθεμέρα, αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Και μη φοβόστε, θά περάσουν πολύ μακριά από τα κανόνια μας.

Ο Τζακ πήρε το τηλεσκόπιο και κοίταξε κατά τον όρμο.

—Μά σήμερα, είπε, οι πυ-

ρόγες είναι πολλές... Βλέπω πέντε... έξη... έννιά... Νά κι' άλλες δυο που βγαίνουν από το ποτάμι... έντεκα... δώδεκα... Περιεργό! Όλος ο στόλος θά πάη στο ψάρεμα;

—Καλέ, μην έχουν σκοπό να μ'ας έπιτεθούν; είπε ο κ. Ούόλστον. καλάρο... τις κι' αυτός τις πυρόγες.

—Μπορεί!... αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Δεν είναι δύσκολο...

—Άς έχουμε λοιπόν το νού μας κι' άς είδοποιήσουμε τους συντρόφους μας, είπε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

—Άς ίδουμε πρώτα κατά πού θά διευθυνθούν αυτές οι πυρόγες, αποκρίθηκε ο κ. Ούόλστον.

—Κι' άς είμαστε έτοιμοι νάρχίσουμε το κανονίδι έπρόσθεσε ο Τζακ.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Στά μέρη που περνούσαμε μαζί, σήμερα μόνος, εδίαβηκα, φίλε Ξανθέ, και μ' έρωγε ο πόνος στα βάθια μου του πιο φριχτού κι' αιώγιου χωρισμού. Κι' είπα: μη φέρνεις τα παλιά, φτωχέ, στο νου.

Μάτια, φίλε μου χλωμέ, γύρω στο μονοπάτι, τα δένδρα, ή νεροσυρμή, όλα, για σένα καί, λέγα, καλό, που δόνισαν τα φτωχικά μου φρένα, ως ότου το πορτραίτο σου ωχρό φάνη σε μένα.

Και μ' όλη την ωχράδα σου, χαριόδυνα τριγύρα ντυθήκαν και τή θέση μου την πρωτινή έπιτρα, και σύ σιμά μου αρχίνησες κείνη την ιστορία: όλα... άπατη, όνειρα, όραμα, φαντασία.

Νύσσης Άνος

Ο ΑΜΑΞΑΣ

Είναι καμιά εξηγηταριά χρονών ό κύρ Μιχάλης ό άμαξάς. Μετά άταχτα γκρίζα μαλλιά του, τό μεσάνειο πρόσωπό του και τήν κόκκινη μύτη του, ό κύρ Μιχάλης ό άμαξάς είναι ένας τύπος. Τό άλογό του δέν τό βάφτισε Ψαρή ή Κίτσο, αλλά τό όνόμασε Άρτανιάν. Μεγάλη χαρά αισθάνεται όταν του μιλάς για τόν ήρωα τού Δουμά - Πατέρα. Ξέρει καλά τούς «Τρείς Σωματοφύλακες» κι' ίσως θυμάται άκόμη και πόσους διαξιφιμούς αντήλλαξαν ό Άρτανιάν με τόν Άθω Γ' αυτό κι' όνόμασε τό άλόγο του Άρτανιάν.

Τις προάλλες ταξιδεύαμε με τό μακρυκόρο καμιά είκοσιάρια πρόστα από την Άθήνα στη Βούλα. Στις άνηφορές ό Άρτανιάν, άν και γενναίος, σκόταβε, γλυστρούσε, άγγομαχούσε, στεκότανε. Και μ' ό-λα ταύτα ό κύρ Μιχάλης άλλο δέν έκανε παρά να έξιμνη άνατάπαν-στα τήν άντοχή του Άρτανιάν.

Αυτό μās έδωσε άφορμή να σκεφθούμε να περάζουμε τόν κύρ Μιχάλη έτσι καθώς λέμε, στα καίρια. Σε κάποια στιγμή που κίετρε τ'ά-λογο, βρεθήκαμε όλα τα παιδιά κάτω έτοιμα να δώσουμε ένα χέρι στον καυμένο τόν Άρτανιάν. «Ω τί κακό πούγινε! Άναψε τόν κύρ Μιχάλη τό φιλότιμο. Τι, είκοσι παλιόπαιδα δέν μπορεί να σούγνη ό Άρτανιάν! Στή θέση σας, έμπρός άπάνω, δέν κάνει, δέν προσβάλλουν έτσι τόν Άρτανιάν.» Τά λόγια του κύρ Μιχάλη ήσαν γεμάτα από συγκίνηση. Άναγκαστήκαμε να υπακούσουμε, ν' άναίβουμε στο γάρρο, ν' άπαιε πάμ στη θέση μας. Ό Άρτανιάν σάν κάτι να κατάλαβε,

συγκέντρωσε τίς δυνάμεις του και άρχισε να βαδίζει στερεά. Άμ τί, έτσι προσβάλλουν τόν Άρτανιάν, έτσι πειράζουν στο φιλότιμο τόν κύρ Μιχάλη με τά γκρίζα μαλλιά και τήν κόκκινη μύτη, πού ξαίρει άπόξω τούς «Τρείς Σωματοφύλα-κες» και ξη... για ένα φιλό-τιμο;!

Νέος Βολταίρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Άπό μικρό παιδί, ή τραγωδία τής Πύλης τού Ρωμανού μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Άν άκου-γα καμιά φορά τόνομα τού Κων-σταντίνου, στο μυαλό μου παρου-σιαζότανε ένας καβαλάρης ζωμέ-νος από πλήθος Τούρκων πίσω από μία ώραία μεγάλη πόρτα· ό καβα-λάρης με τήν περικεφαλαία στο κεφάλι, τό κόκκινο μανδύι στους ώμους και τά έρυθρά πέδιλα με τούς χρυσούς άστρους στα πόδια, κτυπ άδιάκοπα τούς έθρούς με τό βαμμένο στο αίμα σπαθί του· τό άλόγο του κατατακωμένο και τό στόμα γιομάτο άφρούς, σηκώνεται στα πισνά του πόδια τρελλό άπ' τό πόνο. Κι' ό αυτόκράτορας κου-ρασμένος και λαβωμένος κτυπά....

Αυτή ήταν ή εικόνα που τό μικρό μου μυαλό είχε σχηματίσει για τόν Κωνσταντίνο. Άπό τότε άκουσα πολλά γι' αυτόν μέσα κ' έξω άπ' τό σχολείο και εδίαβασα ά-κόμη περισσότερα. Και ή παρά-σταση τού Κωνσταντίνου τελειο-ποιήθηκε στο νου μου: Τόν είδα στην Πελοπόννησο με τόν άδελφό του, τόν άκολουθήσα στην Πόλη στις έτοιμασίες του για τήν πολιορκία, τόν είδα στο παλάτι του, στην έκκλησία, στην πολεμική του σκηνή. Μα και τώρα, όταν άκούσω τό όνομα: Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, προβάλλει σ' άνοι-χτά τής ψυχής μου μάτια ή παλιά εικόνα τής παιδικής μου φαντα-σίας. Όχι, για μένα ό Κωνστα-ντίνος ό Παλαιολόγος δέν είναι ούτε έκείνος τού παλατιού ούτε κανένας άλλος, είναι ό Κωνστα-ντίνος τής Πύλης τού Ρωμανού.

Πληγωμένος Χρυσαιτός

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχτές πήγα στο νοσοκομείο με τήν Έπιτροπή τού μοίρασε στους τραυματίες βιβλία.

Μπήκα σε μία μεγάλη αίθουσα γεμάτη κρεβάτια.

Παντού τραυματίες χλωμοί, λιο-καμένοι, με ζωηρό βλέμμα πο-λεμιστή!

Γιά μία στιγμή, με κτύπησε στο πρόσωπό μου δυνστη μυρωδιά από φάρμακα· σε λίγο όμως τή συνήθισα.

Πλησίασα κάποιο πληγωμένο και τοίδωσα ένα βιβλίο.

Μία χαρά άστραψε στα μάτια του κι' ένα γλυκό γαμόγελο άπλώ-

θηκε στο χλωμό και μαραμένο άπ' τόν πυρετό χέλι του.

Εύχαριστώ, μουπε σιγά με τή μισοσβυσμένη φωνή του. Δέν ξέ-ρεις πόσο μεύχαρ στες. Δέν είναι τόσο για τό βιβλίο, παρά γιατί βλέπω πως δέν μās ξεχνάτε και μās πού κάτι κάγαμε για τήν Πατρίδα!

«Βλέπεις—μου είπε πάλι με πό-νο, —τό πόδι μου θά μου τό κόψουν. Δέν πειράζει όμως άφού είναι για τήν Πατρίδα!»

Εφύγα με λύπη στην καρδιά, που ποτέ ως τώρα δέν αισθάνθηκα..

Μικρός Τζόκευ

ΣΑ ΧΤΥΠΑ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Τό άρρωστό τους είχανε παιδί, Καμμέν άπό τή ζέστη, στο κρεβ-βάτι. Και κείνοι, από τό βράδυ ως τό πρωί, Ούτε στιγμή, δέν κλείνανε τό μάτι.

Κι' άπόψε τά μεσάνυχτα, σιγά, —Τις δώδεκα σά χτύπα τό ρολόι, —Η κουκουβάγια πάνω στην έλκή τό θλ.βερό της άρχινάει μοιρολόι.

Φούριος

ΟΝΕΙΡΟ

Μόλις τακτοποιήθηκα στην Άθήνα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να πάω στο γραφείο τής άγαπής τής Διαπλάσεως. Και λοιπόν, ένα ώ-ραίο πρωί ξεκίνησα για κεί.—Κτυ-πάω τό κουδούνι, μ' άνοίγει... ή κυρά—Μάρθα! Προχωρήσαμε λίγο μαζί σένα ευρύχωρο διάδρομο, έξαφνα μου δίνει μία σπρωξιά, και ό τού θαύματος!—Βρίσκομαι μέσα σένα μεγάλο, άπέραντο σαλόνι γε-μάτο άγόρια και κορίτσια κάθε ηλικίας και τι παράξενο!... όλα γνωστά μου!—Και ή κ. Διαπλάσι πού είχε;—Μέσα, γράφει τήν Άλ-ληλογραφία, μ' άπαντά τό «Δια-πλάσπουλο»

Προχωρώ. Καμιά δεκαριά παι-διά έδουν σχηματίζει κύκλο, γύρω σένα κορίτσι και γελούν ξεκαρδι-στικώτατα. Κοιτάζω. Ό οήτορας είναι ό «Μποφός», πού τούς λέει διάφορα άστεία. Στους άκροατές διακρίνω πρώτη και καλύτερη τήν κ. Γελαστή Σκανδαλίνα» (όνομα και πράγμα!) πού τραβάει κρυφά τή ζακέττα τού «Ξελιγω-μένου Κλαμιάρη» ό όποιος, παρά τή συνήθειά του, σήμερα γε-λά! Βλέπω άκόμα τόν «Κατερ-γάρη» και τήν «Κατεργαρούλα» πού σιγομουλύν - χωρίς άλλο, κά-ποια καταγεγραμμένα σχεδιάζουν. Μα τούς πέρνει μυροειδία ό «Βασιλεύς τού Γέλωτος» και ή συζαχών.

Εξακολουθώ τήν περιουσία μου: κάποιο παιδί με κόκκινα ρούχα περνάει σάν άστραπή από κοντά μου—Καλέ αυτός μοίζει τού «Κό-κινου Γάτου» θά ζητάει τήν Πίσσα, λέω μέσα μου. (Άμ' βέβαια, όποι-ος τόν όμοιο!)—Κάποτε άκούω

κλάμματα. Τι τρέχει; Συνειδημέ-να πράγματα: Ό «Ηλικιωμένος Μπέμπης» κλαίει και ζητάει... κοκό!...

Τού δίνα μία «Καραμελίτσα» και προσπερνά.

Σε μία γωνία, ένα κορίτσι κοι-τά, άδιαφορώντας για ό,τι γίνεται γύρω του. Είναι ή κ. Άδιαφορήτη

Μετά λίγα βήματα σταματά. Μιά θεία μουσική άκούεται. Η «Καστανή Πιανίστα» παίζει πιάνο και συνοδεύει ή «Ξανθή Βιο-λίστρια» με τό βιολί της. Ρωτώ τή κομμάτι παίζον:—τή «Ναπολι-τανική Καντασέντα» μ' άπαντά ή «Αλτρίστης Μουσικής» πού στεκόταν κεί κοντά.—Μ' αυτή δέν ξεδόθηκε άκόμα! είπα.—Δέν πρόφτασα ν' ά-κούσω τήν άπάντησι. Με πλησιά-ζει μία «Άνθοπαλίσ» με τό πα-νεράκι της. Μου φάγνηκε παρά-ξενο πού είχε μόνο ένα λουλούδι από κάθε είδος, π χ. μία «Καμεία» μία «Παπαρούνη» ένα «Ρόδο» (τής Χίου ή... τής Ρόδου, δέν ξέρω) ένα «Κρίνο» μία «Μαργαρίτα» (όχι τού «Φάουστ») κι' άλλα πολλά.

Άγόρσα μερικά κι' έτοιμάζό-μουν να φύγω, όταν έξαφνα παρου-σιάζεται μπροστά μου ή «Μικρά Με-λίσσα» με άκολουθους όλες τής «Νεράιδες» (Μελαχροινή, τού Εύ-ρίπου και λοιπές). Κάνει ένα σχήμα με τή μαγική ράβδο της κι' άμέσως βρέθηκα τριγυρισμένη από γαλά-ζιο «Καπνό». Σά διαλύθηκε, είδα όχι πιά τό Σαλόνι τής Διαπλάσεως παρά τό συνειδημένο περιβάλλον τής καμαρούλας μου...

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΟΝΟΜΑ

Έχομεν έναν περίεργο Μπόλο-βίκο στο ξενοδοχείο. Μην τρομά-ξετε, δέν πειράζει τούς ανθρώπους. Αυτός τάχει με τά ποντίκια. Γι' αυτό είναι και περίεργος. Πώς ή-θελα να τόν έβλεπα να κυνηγά κανένα, γιατί μου είπανε πως έχει μεγάλη ικανότητα σ' αυτή τή δου-λειά. Τά τσακώνει εύκολα σάν γάτος... πού είναι!!!

Άγρολού'ονδο

ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΣΠΙΤΙΑ ΤΗΣ ΡΗΓΑΙΝΑΣ

... Ύστερα από πολλή περι-πλάνηση, φτάσαμε στο πρώτο έρείπιο... Μιά πέτρινη καμάρα σάν βότα χορταριασμένη από τήν πολυκαίρια, μισοβουλωμένη μέ-σα στην άγκαλιά τού βουνού. Προ-χωρήσαμε πιο μπροστά. Βρί-σκουμε άλλα έρείπια, έρημα, μι-σοχαλασμένα, άλλα με στέγη, άλ-λα άστεγα, σχεδόν έτοιμόρροπα, με μεγάλες χαμαμάδες άνάμεσα στις πέτρες πού μόλις κρατούσανε. Τό μάτι μας διακρίνει πιο ψηλά, στην πιο άπόκρημη κορυφή, κι' άλλα μισοχαλασμένα έρείπια. Η περιέργεια νικά. Άνεβαίνουμε σκαρφαλώνοντας ρεμματίες πού σενεβάζουν όσο ανεβαίνουμε. Η φύ-ση, όσο ψηλώνουμε, άγριώνει. Σε λίγη ώρα φτάνουμε στην κορυφή.

Ω! Τι όρατο θέαμα! Τι θαύμα ήτανε κείνο πού ξετυλίχθηκε μπρο-

στά μας! Από κάτω μία κατάφυτη λαγκαδιά, όλοπράσινη, πλημμυρι-σμένη μ' όμορφα δένδρα. Πιο πέ-ρα τό μάτι μας άπαντά τή γαλά-ζια θάλασσα, ήσυχη να ξεσπά στην άκρογαλιά. Ούτε ένα κύμα φαί-νεται να ταρασση τήν ήρεμη και γυαλιστερή της επιφάνεια. Μās γοητεύει, μās συναρπάζει ή όμορ-φία της κι' άρχίζουμε όλοι ένα γλυκό τραγούδι...

Τραγουδι τής Ένώσεως

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κουφιόκεφαλής:—Πού πās; Κώστας:—Νά, σ' έκεινο τό νη-άκι πού βλέπεις.

Κουφιόκεφαλής:—Και θά πās με άμαξο; Έστάλη από τό Μαγεμένο Άκρογαλί *

Στο Σχολείο:

—Ποιον είναι τό αντίθετον τού φθόνου; —Η άφθονία, δάσκαλε! Έστάλη από τό Τραγούδι τ. Ένώσεως

Εύχάριστο καλοκαίρι
μεροούν οι έροδιαζό-
μενοι με λόμους τής
«Διαπλάσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 16 Αυγούστου 1921

Νά μου ζήσουν οι φίλες μου Μα-ρίες και Παναγιώτες καθώς κι' οι φίλοι μου Παναγιώτες, πού είχαν χέρις τή γιορτή τους. Και τού χρόνου! Αυτές τίς ημέρες έκανε στας Άθή-νας ζέστη φορική. Πού να έργασθής και περισσώτερο από τό τακτικό! Γι' αυτό ό παλι έμειναν πολύ πίσω οι Διαγωνισμοί. Σ' έρχομεν όμως φιλ' ό έλπίζω να δώλω ταποτελέσματα τού Μεταφραστικού, πού είναι σχεδόν έτοιμα, ή ένα διαγωνισμό Τυπογραφικών Λαβών πού μου τόν ζη-τούν έπιμόνως.

Ό Ιωνικός Ουρανός μου γράφει αυτό: «Τώρα πού μεγάλωσα άρκετά, είμαι 16 ετών, —μου λένε ότι πρέπει να πάψω να είμαι συνδρομητής σου κι' να περιορισθώ μόνο στις πιο σοβαρές μελέτες. Τους άπαντώ όμως, ότι ό και-ρός πού δαπανώ για σένα κάθε άλλο παρά χαμένος πηγαίνει. Γιατί άκόμα μου χαρίζεις πολύ εύχάριστες στιγμές και πολλές μάλιστα ώφέλειες, προπάντων με τίς περιφρμες «Αθηναϊκές Έπιστολές». Τό πιστεύω, γιατί πολλοί περνούν κ' τα 20, κι' άκόμα είναι συνδρομητάι μου.

Πολύ όμορφο τό γράμμα σου, Μα-γεμένο Άκρογαλί με τήν περιγραφή τής έτοιμής σου ζωής. Όσο για τούς καυγάδες με τήν άδελφίσσα σου, ποιάς να πρωτοδιαβάσω τό φύλλο, έύχομαι και σ' ά καμιά φορά, σά... μεγαλύ-τερος, άφού κι' αυτή ή καμένη έχη τόσο ζήλο κι' άνυπομονησία.

Με συγκίνησε τό πένθιμο γράμμα σου, Περονιέ. Ένωθ ή λύπη σου και τή άπειρία σου, άφού έχασες τόσο πολύτιμο πατέρα πού σ' έκανε να περνάς τή ζωή σου έννοιαστη κι' ευτυ-χισμένη. Άλλ' ήταν θέλημα Θεού να τόν στερηθής και πρέπει να ύποψήγης

και να έγκρατερήσης. Νά πού σου μένει ή καλή σου ή μητέρα. Για συλλογίσου πόσα παιδιά τούς χάνουν ό ους και μέ-νουν στον κόσμο έρημα κι' άπροστάτευτα! Υπομονή λοιπόν.

Θρακική Άύρα, είδες ότι στο ένε-κρινα. Με χαρά σ' άδούμαι στον κύκλο μου, ό του είμαι βεβαία ότι θ' διακριθής, — αλλά με τόν καιρό, —και σε παρακαλώ να μου γράφης συχνά.

Ό Γιάννης Α. Παπασιλείου, από τήν Άρτα, μου γράφει ότι έδωσε με μερικους φίλους του ένα Σύλλογο, τή «Λογοτεχνική Ένωση» με σκοπό να διαδώση στα παιδιά τή Δημοτική Γλώσ-σα και τās Ηθικές Έιδες τής άδελ-φότητας, τής άλληλεγγύης, τής χριστι-αντικής κτλ. Πολύ καλός ό σκοπός τού Σύλλογου κι' έλπίζω να ύποστηρίξη. Συνιστώ όμως μεγάλη προσοχή και προ-πάντων μετριοπάθεια. Γιατί οι ύπερβολές φέρνουν τό αντίθετο αποτέλεσμα.

Τό Φιλελεύθερο Πνεύμα μου γράφει από τό χωριό του ότι ποτέ του δέν πέ-ρασε ώραιότερο καλοκαίρι. Πρώτο γιατί τόν συγκινεί ό «Μικρός Έθελοντής». Άκού; έκει, τόν καίμενο, να τόν πιά-σουν αιχμήτω οι Άγγλοι... Ναι, μα πού βρήκε έτσι τόν πατέρα τής Λιζούλας; και πού γλύτωσε στο τέλος μία χαρή, να έτοιμασθής για νέους πο-λέμους και νέες περιπέτειες... Τέ σπάν-των, ό «Μικρός Έθελοντής» είναι από τά ωραιότερα μυθιστορήματα πού έδη-μοσίευσα!

Ό Άφελής Γυμνασιόπαις μου καταγγέλλει, ότι ένας φίλος του τού άρπάξε από τό τραπέζι του τό φυλλάδιό όπου είχε σημειώσει όλες τās λειψά λέξεις πού βρήκε, και τό πήρε στο σπύτη του για να τις άντιγ-άγη και να μου τίς στείλ η' αυτός. —Τό πιστεύω ναι, αλλά τι μπορώ να τού κάνω; Νά τόν αποκλείσω από τόν Διαγωνισμό; Θά μου πη «όχι, τίς βρήκα μο άχος μου» για ναστείλεις πάλι τό φυλλάδιό τού «Αφ. Γυμνασιόπαιδος». Η μπο-ρεί να μου πη κι' ένα άλλο: «Ό Αφ. Γυμνασιόπαις σου έγραψε ψέματα. Γιατί πιστεύεις αυτόν κα όχι έμέ;» Και τότε; Νά κάνω άνάκριση, δικα-στήριο; Μά δέν μπορώ! Τό συμπε-ρασμα είναι, ότι πρέπει να προσέχετε. Γιατί όταν ένα: σάς άρπάξη ή σάς κλέψ η' μία έργασία σου και μού τή στείλ η' για δική του, δέν ύπόχει τρέ-πος θορυπάς! Νά τό έξερετε αυτό.

Ώρτιας Έπιστολές μου έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οι έής: Ρο-δοδίακτυλη Αύγουλα, Όνειρο τής Κούσου, Θυέλλα, Άλλε, Παράβη, Νεροπαλή Γιαννωτοπούλα και Σόλον Άπελέκητρον.—Έτετέλεσε τās πρυα-γελίας των και τας ευχαριστίες όλου: για τά καλά τους λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έής: «Ό Κύρ-Κάρολος», —«Στη Σαλαμίνα», —«Ματαίωσης», —«Η τρώα» κτλ.—«Τό Άφρομανιόν μνη-μειόν», —«Μία έκδρομή» κτλ.—«Ό καθηγητής μου», —«Κοτζαμ-παλή-καρί!» —«Γιά ένα καπέλλο», —«Πε-ταλούδας κήδεμα» κτλ.—«Τό φθι-νόπορο» κτλ.—«Γέλοφος τρώος» κτλ.—«Οι Νυχτερίδες», —«Σέ-πριες», —«Λαϊκό», —«Πόρτα», —«Ελ-πίδα», —«Στην Ταβέρνα», —«Από τά Φαυρά», —Παιδικά Πνεύματα.

Άνθ' Δάφνης, ό κ. Φαίδων Έλαβε τό γράμμα σας και χαίρει πολύ για τό «Συντροφία» σας. Σας έστειλε μά-λιστα ένα «Ζακυνθίν Μαντήλι» πρίν λάβη τήν έπιταγή σας, πού τήν έ αβα έγώ και, χωρίς να ιδώ ότι είναι για τόν κ. Φ., σας έστειλα κι' άλλο. Όταν θά λάβατε δυό άντίτυπα. Και τό ένα πρέπει να τό επιστρέψετε, άν δέν θε-λήση να τό άγο. άνη κανένας από τή Συντροφία.

Η παλιά μου φιληνάδα Ρεζεντιά, —καθώς μου γράφει σήμερα ή άδελφή της: Παπαρούνα, —είμαι τώρα γιατρός. Μάλιστα, πήρε δίπλωμα Ίατρικής, με άριστα και με τά θεομά συγχατήρια τόν καθηγητών της. Της στέλνω και τά δικά μ' υ' ευχάρδια και μητρικά. Προσ-θέτω δε ότι, άν και γιατρός, ή Ρεζεντιά άκόμα με διαβίζει. Ά: τάκουσουν κι' αυτό οι σύμβουλοι τού 16τετούς Ίωνι-κού Ουρανού. Μου τό γράφει ή άδελφή της.

Ό Πολύκωψ Άλβέρτος μου γράφει ότι πολύ, πάρα πολύ τ'υ άρέσει και τόν συγκινεί ό «Μικρός Έθελοντής». Άκού; έκει, τόν καίμενο, να τόν πιά-σουν αιχμήτω οι Άγγλοι... Ναι, μα πού βρήκε έτσι τόν πατέρα τής Λιζούλας; και πού γλύτωσε στο τέλος μία χαρή, να έτοιμασθής για νέους πο-λέμους και νέες περιπέτειες... Τέ σπάν-των, ό «Μικρός Έθελοντής» είναι από τά ωραιότερα μυθιστορήματα πού έδη-μοσίευσα!

Ό Άφελής Γυμνασιόπαις μου καταγγέλλει, ότι ένας φίλος του τού άρπάξε από τό τραπέζι του τό φυλλάδιό όπου είχε σημειώσει όλες τās λειψά λέξεις πού βρήκε, και τό πήρε στο σπύτη του για να τις άντιγ-άγη και να μου τίς στείλ η' αυτός. —Τό πιστεύω ναι, αλλά τι μπορώ να τού κάνω; Νά τόν αποκλείσω από τόν Διαγωνισμό; Θά μου πη «όχι, τίς βρήκα μο άχος μου» για ναστείλεις πάλι τό φυλλάδιό τού «Αφ. Γυμνασιόπαιδος». Η μπο-ρεί να μου πη κι' ένα άλλο: «Ό Αφ. Γυμνασιόπαις σου έγραψε ψέματα. Γιατί πιστεύεις αυτόν κα όχι έμέ;» Και τότε; Νά κάνω άνάκριση, δικα-στήριο; Μά δέν μπορώ! Τό συμπε-ρασμα είναι, ότι πρέπει να προσέχετε. Γιατί όταν ένα: σάς άρπάξη ή σάς κλέψ η' μία έργασία σου και μού τή στείλ η' για δική του, δέν ύπόχει τρέ-πος θορυπάς! Νά τό έξερετε αυτό.

Ώρτιας Έπιστολές μου έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οι έής: Ρο-δοδίακτυλη Αύγουλα, Όνειρο τής Κούσου, Θυέλλα, Άλλε, Παράβη, Νεροπαλή Γιαννωτοπούλα και Σόλον Άπελέκητρον.—Έτετέλεσε τās πρυα-γελίας των και τας ευχαριστίες όλου: για τά καλά τους λόγια.

Λίδος: «Τού όνειρου τό παλάτι». Ώραίο άν κι' άπαισιόδοξο. Ποτέ δέν πρέπει κανείς να πέπιζεται πως δέν θά βρη τό όνειρο τού παλάτι...—«Αλχη-σματα. Πολύ όμορφα και σωστά: Μόνο τό πρώτο δυσκολεύεται κανείς να τό καταλάβ η' (στον νη διατύπωση.) Και για τό δεύτερο, δέν ξέρω άν τό παράδειγμα, με τό αίμα, είναι επιστημονικό; άληθινό.—«Η Έλ-πίδα». Πολύ σύντομο κι' όμως, άν έχη έλάττωμα, είναι πού λείπει τής «Έλπίδας πολλά: λουλούδι, άσπίδα, παρηγοριά, νύφη. Θά προτιμούσα μία μόνη παρομοίωση, μία μόνη εικόνα.—«Μετά τή μάχη». Παιδικό δοκι-μιο. Άλλά δείχνει φαντασία. Κι' αυτό είναι και τι.—«100 Βαθμοί». Παιδικόν πνεύμα έντενές. Άρκε-τά νόστιμο.—«Σάν ήμουν μικρός». Πολύ όρατο, άληθινό και δδακτικό. Μόνο για τή γλώσσα τόν παρατηρώ ότι είναι τοπική, αμνηστική, κι' όχι πανελλήνια δημοτική, σάν αυτή πού γράφουν δόκιμοι λογοτέχνες. Φυσικά, ένα τόσο μικρό πραγματάκι έχει τό νόσητο του να είναι γραμμένο σε διά-λεκτο (ας πώμ' έτσι, γιατί δέν είναι καθαυτό διάλεκτος ή αμνηστική.) Νά έξερετε όμως ότι κι' ή δημοτική έχει τήν... καθαρεύουσα της, ή ό-πια δέν λείπει ούτε σ φ α ν τ ω, ούτε σ φ α ν τ ά ζ α, αλλά σ φ α ν τ ά ζ α, πού δέν λείπει μα ρ ν ε ρ ο ι σ τ ι κ α, αλλά ν α ν ι κ α, κτλ.—«Δύο».

Πολύ καλό. Και μ' όλη τή δυνάτη συντομία διατυπωμένο.—Σ αυτή τή Σελίδα δέν είχαμε μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμων έγκρίνεται ή ά-νευθεσία, άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος, ό, ό. 2. Τα έγκρινονται ή άνευθεσία ισχύουν μέχρι τής 30 Νο-εμβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α άνώνυμοι εν άγόρια και όσα από Κ εις κορεσταί.]

Νέα Ψευδώνυμα: Άριστοκράτης, ά. (ΔΥ). Κωνή Άνεμόνη, κ. (ΠΠ). Διάβολος Ξυδάος, ά. (ΚΠ). Καρμε-λίτα, ά. Σκαρβατός, ά. (ΚΚ). Μαύ-ρος Διάβολος, ά. (ΠΑ). Άγρομυελή, ά. (ΔΣ). Ξεοπαθώτης, ά. (ΦΓ). Κόρη τής Λευκάδος κ. Άναναός Ψευδώνυμοι: Βαρω-νίς, κ. Κίτσο, κ. Λιχούδα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολύ προτάσεις. Λεπ. 50 Διά τας περιπλέον λεπτά 10 ή λέξεις: Μ.Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Ροδοδίακτυλη Αύγουλα με Άδα Φόξτρον, Ούανστέπ, Άδα Σίμν—ό Αντρωίτης τών Αντρωίτων με Ξανθ. Μαρκη., Χουο, Αίωνα, Ζήλερ, Έλ-λάδα, Ντορίνα, Άνεμόνη, Πεταλού-δα, Σπίδα, Κολομπίνα.—ό Πρό-στοπος Μακεδονίας με Λευκή Πε-ρονιέ, Τρελ. Χορεύτρ, Έλπ. Φο-ροί, Ίσηνη, Χαρά, Βεατρίκη, Νε-ροίδα, Άνάνησιν.—ή Ζηλιάρα με Τρελ. Χορεύτρ, Μικρ. Τραλαλά, Άγο-ροκόκ.—ή Πειρατική Χερσονήσος με Γιάν. Άρίαν, Έλλ. Στρατιώτ., Έννν Πόρτεν, Άδα Φόξτρον, Πει-σισάτσαν, Άμάραντον, Ζηλιάρον, Ντολορές, Ηλέκτρον, Ίσηνη, Πε-ρονιέ, Άγκύλη.—τό Γλυκοχάριμα με Άρ. Ταμασκήλη.—τό Κολύβριον με Άφ. Γυμνασιότ., Μικρ. Τζόνει, Άγαθ. Διάβολ.—ή Θυέλλα με Κα-λαματ. Λουλ., Άγοροκόκ., Ηλέκτε,

—το "Ονειρον της Κύπρου με Δη-
μονηθ. "Υπαρξ., Νύμφ. τ. Δάσ.,
"Αφελή Κασταν., Πικραμ. Καρδ.,
Μαγεμ. Ρεμματιά, Ροδόδ. Αύγ., Φοι-
δών., Τριανταφυλλέν., Δροσοτάλ.,
"Ονειροστίλ., Κρουσταλλέν.—το Τι-
μημένο Φλάμπουρο με Τιμημ. Τουρ.,
"Ανθρ. Φαντάρ., "Ηρώα Τριπόλ.,
"Αφ. Γυναισιόπ.—ο Σαρλὸς με
Ξανθ. Μουσιμὲ, Σορελιναν, Μελαχρ.
Νεοαΐδαν.

"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους, της: Γλιανκώπιδά "Αθηνῶν (ἐ-
στειλα τὸν Α' τόμον τοῦ "Θεατρῶν"
σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· κι
ἐλπίζω νὰ μὴν κάμης πάλι τόσο καίρῳ)
Πίστις—Πατρίς χαίρω πού ἔγινες
καλὰ·) Καπετῶν Καουδὸν (ευχαριστῶ
πολύ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά "ἐσ εἰλα")
Πέγκροφ (στὸ ἐξῆς νὰ μὴ ντρίψαι·)
ναί, ὁ ἀδελφός σου ἔχει κάθε δικαίωμα·)
Κρουσταλλέναν (ἐστειλὰ εἶδες τι γρή-
γορα περνᾷ τὸ καλοκαίρι; ἀπαράλαχτα
ὅπως κι' ὁ χειμῶνας...) Πρίγκιπα
Ζελλά (ναί, ὁ κληρὸς πταίει· ἀφοῦ δὲν
ἔστειλα λυσόχαρτο, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα
ἀντίτιμο·) Ἰαπότιν τῶν "Αστέρων
(ναί, ἂν θέλουν, μποροῦν·) Σέλοκ
Χόλμ (λυποῦμαι, ἀλλὰ πέρασε πρὸς
πολλοῦ ἢ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν
Πνευματ. "Ασκήσεων·) Ζηλιῶσαν (χαίρω
πού ἔγινες καλὰ καὶ με ξαναθυμήθηκες.)
Καροθ' αὐστην (ἔχει καλῶς· καὶ με
ὕγια τὸ καινούργιο σπῆτι·) "Εννυ
Πόρτεν (ναί, νὰ μοῦ στέλνῃς) Φαλη-
ρικὴν Αὔραν (με μεγάλη μου χαρὰ
διδάσκα ἐνα ὥρα το γράμμα σου ὑπερ-
ἀπὸ τὸσον καιρῷ) Ρήμισσαν Τρανὴν
(ἐυχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ σ'
ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) Κολύ-
βριον (δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημισευ-
θῇ ἀγγελίας περὶ Λαχείων δὲν δημο-
σιεύω ποτέ, γιὰτὶ ὁ Νόμος τίπαγο-
ρεῖται·) Ὁ Μοσχάτον (δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ πῶ ἕνα μουσικὸ·) Κρήτης τις
Ἰδίας·) Λεοντόκαρδο Κυπριόπουλο
(δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω στὴν
"Αλληλογραφία γι' αὐτὸ ὁ κανονισμός
τὸ ἀπαγορεύει·) Γλυκοχάρμα (τὸ
ψευδώνυμό σου ἀνευθύνει στὸ 18ον φύλ-
λον·) Πανταχὸς Παρόντα (περι-
μένω·) Τιμημένο Φλάμπουρο (ἐλαβα,
ευχαριστῶ·) ποῖα εἶναι ἡ ἡλικία σου;
γραφε μου γιὰ νὰ τὴν προσθέσω· γιὰ
τὸ ἄλλο, δὲν ξέρω· πῶς μπορεῖ νὰ μὴν
ἔστειλε, ἀφοῦ ἐδημοσίευσες;) "Ηρώα
της Κιουτάχης (ἐσπαθῶναι κανεὶς
ὅποτε θέλει!) Κῦμα (τίποτα ἀκόμη
δὲν ἔχω ἀποφασίσει·) "Ελληνα Στρα-
τιώτην (ἐστειλὰ·) Νεφεληγερέτην
"Ελληνα, "Αεικ' νητον, Γέρω-Δημιονκλ.
Ρήγαν Φεραῖον, Παναγιώτην Ι.
Σαμ. (ἐλαβα, ευχαριστῶ.)
Πολυβότην, "Απελευθ. Μικρασι-
άτην, Λάμπρον Ριζιώτην, Κιανὴν
"Αντιμῶνην, Θρακικὴν Αὔραν, "Ελ-
λάδα τοῦ Ρήγα, Ἀθήναι Γ. Καζ.
(ἐστειλὰ.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
14 Αύγ., ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διευθύνσεων εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντας καὶ 1 δραχμὴν διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.
"Αλλὰς δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 1960ν Διαγωνισμοῦ λυ-
σῶν. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21
'Οκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθε-
σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὥστε καὶ τῶν προη-
γουμένων φυλλαδίων.

563. Δεξιόγραφος

"Αν με τέχνη συγκολλήσω
Σύνδεσμο, γράμμα καὶ νῆσο,
Νόστιμ' ὁλασσινὸν
Θὰ σοῦ κάνω στὸ λεπτὸ.
"Εστάλη ὑπὸ τῆς "Εθνητικῆς "Ενότου

564. Συλλαβογράφος

"Αν ἕνα φθόγγο μουσικὸ
Μὲ μέλος τὸ ἐνώσῃς
Καί μ' ἕνα κτητικὸ,
Πόλῃ θὰ φανερώσῃς.
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λυγκῶς

565. Στοιχειογράφος

Παίρνει ἕνα γράμμα μιά θεή
Ποῦ τριγυρίζει στὰ ψῆ' α,
Καί τὸ φορεῖ καπέλο.
Καί, — λῦτα, ἐδῶ σὲ θέλω! —
Γίνεται ἀπὸ ἀριθμητικὸ,
"Αλλὰ τὸ γέν' ε' θηλυκό.
"Εστ. ἀπὸ τῆς Χρυσομαλλ. τ. Σφακίων

566. Μεταγραμματισμός

Κάποιος θεῶς ἀρχαῖας
Τῇ μέτῃ της ἀλλάξω
Κι' ἄλλη θεὰν ἀμείψω.
Στὴ θέσῃ της θρονιάζω.
"Εστάλη ὑπὸ τῆς "Αλτρομιστρίας

567. Δικτυωτόν

***** = "Απόστολος
***** = "Οργανικόν.
***** = Φαινόμενον τ. φύσεως
***** = Πρότερημα
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
"Εστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεῖον. "Ακρογιαλὶ

568. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχ. Φιλόσοφος
2 3 4 9 0 = Εὐτελής.
3 4 2 7 8 3 0 = Ἀκρωτήριον
4 9 7 9 0 = Τίταν
5 3 7 9 0 = Ἀρχ. βασ. λέυς.
6 2 7 0 = Θεά.
7 8 3 5 9 0 = Ἐθνικόν.
8 7 8 9 0 = Αὐτοκράτωρ.
9 0 0 9 = "Οσοί.
0 8 2 3 8 9 0 = Μάχιμος δύναμις.
"Εστάλη ὑπὸ "Οδυσ. Β. Καρμαρινάκη

569—573. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματός ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἀνεῖς ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:
πύλη, φθλν, πόρος, φύσις, φόρος
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Θριαμβοῦ τ. Δικαίου

574. "Ακροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τάχα καὶ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος
τῆς Εὐρώπης.
ἀργία, μέλας, τραγὺς, ὥρατος, ψυχὴ.
"Εστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς

575. Φωνηεντόλιπον

στ-κρ-τν-πρ-σθ-λς-θρντ
"Εστάλη ἀπὸ τὸ Τιμημένο Τουφέκι

576- Γεῖφος

ο ο μ' μ' μ'
ο ο μ' ο : γον ὄν.
ο ο μ' μ' μ'
ο ο μ' μ' μ'
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ "Υπερηφάνου "Ελληνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

577. Charade

A chaque porte on trouve mon
premier. J' ai pour second une
voyelle. Point de moutons gar-
dés sans mon dernier. Mon tout
était une reine fameuse.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετῶν Πούλκα

578. Sans Voyelles

prs-l pl-l-b-tmps
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. "Ασκήσ. τοῦ φύλ. 23

343. Μύκονος (μήκων, ὅς.)—344
Νεῖλος—ἔλος.—345. Κασπία—ἀσπίς.
—346. Ζήτω—ζήτῳ.—347. "Ο κέφα-
λος, ἡ κεφαλὴ.

348. ΚΩΝΩΨ 349. Γνώθι σου-
ΕΥΡΟΣ τόν. ("Η ἀνάγνω-
ΠΑΡΟΣ τὸν. ("Η ἀνάγνω-
ΑΡΩΤΗ σὺς ἐκ τοῦ κέντρου
ΣΩΛΩΝ κυκλικῶς.) —350.

ΧΙΛΩΝ (Χάνω, "Ιστίος, Δέγω, "Ωραϊ-
ς, "Ημέρα.) —351. Πάλι με χρό-
νους με καιρούς· πάλι δικὰ μας θάμναι.
—352. "Η συμμετρία 353. ΕΡΕΕ
πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ΡΙΝ
παντοῦ. ("Η -σὶ με ΕΝ
τρία -πρ' ἐπὶ νὰ - Ε
ἐπὶ Κράτη παντοῦ.) —354. Le chou.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—432)
Αστυνομικοί, τρέξατε εἰς ἀνακάλυψιν
μας. "Αφελὴς Καστανούλα σοῦ
κηρύσσομεν πόλεμον· δέχεσθαι;
Σεβαστὸς Γέρος, Κόρη τῆς Λευκάδος

(ΚΑ'—413)
"Αδιαγωνισμός Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖον
"Φοιτητῶν. Προθεσμία 8 ἡμέρας, Δ/σις
"Εμμ. Νικολαρεῖζην, Βαθὺ Σάμου.
"Απελευθερωθεῖς Μικρασιάτης

(ΚΑ'—414)
Πτερωτὴ Καρδιά, τὴν ἀξιοπεριπρο-
νητο; "Αφρικάνα, σὲ ἀνεκάλυψα·
λέγεσαι Πολυκράτου. Τάκης Καλαθᾶς

(ΚΑ'—415)
Διαγωνισμός Μ. Μ. Βραβεῖον 20 σε-
λίδων χειρόγραφα ποιημάτων μετ'
Γλυκοχάρμα

(ΚΑ'—416)
Αγοροκόριτσο, τεράδιόν σου Μ. Μ.
δὲν ἔλαβα. Γράψε μου ἂν θῆς Δ/σιν
σου. "Αντώνιον Κόκκινον, Δράμα.
Κολύβριον

(ΚΑ'—417)
PENSIONNAT
POUR JEUNES FILLES
Beau-Soleil. La Rosiaz
Lausanne (Suisse)

Prospectus et références sur de-
mande.

(ΚΑ'—418)
Ρεῖμι, Σιγανᾶ, γιὰ πρότασιν ευχα-
ριστῶ δὲν ἀλληλογραφῶ. "Αντάλ-
λάσσουμε Μ. Μ.; Παρβάτη

"Εξεδόθη:

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Η ΛΕΞΗ «ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ»

Διάλεξη στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφία»

Κοιμὸν βιβλιάρικι μετ' εἰκόνα τοῦ συγγραφέως.—Τιτῆται δρ. 2.—
Ταχυδρομικὸν γιὰ τὸ "Εσωτερικὸν δρ. 2,30, γιὰ τὸ "Εσωτερικὸν δρ. 2,60.
—Παραγγέλλαι στὸ Γραφεῖο τῆς "Διαπλάσεως, ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας στὸν κ.
Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου.

(ΚΑ'—419)

Δ/σις Φόξεροι, δὲν καταδέχονται ν'
ἀπαντήσῃ; οὔτε ὅχι στὴν ΚΑ'—353
ἀγγελία μου; ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΑ'—420)

Κόρτ-π στὰλ δὲν ἀντ' ἀλλάσω· προτεί-
ναντας ευχαριστῶ θερμῶς. ΓΙΟΥΝΤΕΞ

(ΚΑ'—421)

Πρίγκιπα Λαγκάρ: Πολὺ ευχαριστῶς·
Στείλτε καταστατικὸ. Δ/σις: "Αλέ-
κον Σάββαν, Πέργαμον. — Σέο Ραβεγγάρ

(ΚΑ'—422)

Κόμην Μοντεχρίστον: Γιὰ τὴν ἐορ-
τῇ σας, σὰς εὐχομαι χρόνια πολλὰ.
"Ηβη

(ΚΑ'—423)

Σύλλογε «Νέοτης». παρακαλεῖσθε νὰ
πληρώσετε τὸ ταχύτερον τὰ; συν-
δρομὰς σας μέχρι, 12-8-21. Μόζαρετ

(ΚΑ'—424)

Ἰπρωτὶ, "Επαναστάτη, θὰ χορφέτε
πολὺ ἀκόμη γιὰ νὰ με ἀνικαλύψετε.
ΣΑΡΛΩ

(ΚΑ'—425)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ,
Δέχομαι ευχαριστῶς ἀλληλογραφίαν
ναί περιμένω ἐπιστολήν σου στὴ διευ-
θυνση: Ευάγγελον Τσαμπόπουλον ΡΟ-
STE RESTANTE, Σμύρνην.

Κατενθουσιαστικὸς μετὰ τὰ Μικρά σου
Μυστικά. ΙΩΝΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

(ΚΑ'—426)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΑΛΩΝΙ (Καλαμών)
"Η διεύθυνσις τοῦ Σχολικοῦ ἀποτελέσθη
ἀπὸ τὸν ἐπίτιμον πρόεδρον κ. ΜΙ-

ΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, ἀπὸ
τὸν Γενικὸν ἰδρυτὴν ΜΑΡΑΜΕΝΗ

ΝΕΙΟΤΗ. ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῶν
μελῶν ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ κ' ἀπὸ τὸν
γραμματέα ΧΙΩΤΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑ-

ΦΥΛΛΟ.

Φιλολογικὸς Διαγωνισμός. —
Προκυρῶσεται ὁ πρῶτος Διηγηματι-
κὸς Διαγωνισμός τοῦ Σχολικοῦ. Θέμα
κατ' ἐκλογίαν. Προθεσμία δύο μῆν.ς.

Στὰ μέλη θὰ σταλῇ χρίσις. Δ/σις:
Γιάννην Καμαρινάκη, Καλάμης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ «ΚΑΡΜΕΛΙΤΑΣ»

Πῶς φαντάζεσθε τὴν μέρα τῆς Δεύτερης
Παρουσίας; Δέχομαι ἀπαντήσεις δύο
μῆνες. Στὶς δύο καλύτερες θὰ δώσω
πρωτότυπα βραβεῖα. —ΚΑΡΜΕΛΙΤΑ

Καραϊσκού 145, Πειραιᾶ
(ΚΑ'—428)

ΣΤΑΡ, ἀφοῦ ἀνακαλύπτεις ψευδῶ-
νυμα, γιὰτὶ δὲ φανερώσεις ὀνόματα;!!
Εἶναι κόλπο, ἰδιόμορφα ἀκούα!

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

Τάδε "Ηρώων, ευχαριστῶ πολὺ διὰ
τὴν π. δασιον. Σὰς στέλλω. Δέχεσθε
καὶ ἀνταλλαγὴν c. p.; "Απαντήσατέ
μου.

Χλωμὸ Δελινὸ

(ΚΑ'—430)

Ἀήτετο Εὐδωνάκι, μετὰ γιὰ τὰ
ταχυόγραφα σου. —ΠΡΟΞΗΒΟΣ

(ΚΑ'—431)

Ρεῖμι, τὴν ἐπαθεῖς χιωτικὴν· κανεὶς με-
γάλο λάθος. —"Αχιδογέννητος